

Vadovaujami Dievo Dvasios

***Pagrindinė eilutė: „Nes visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs.“
Romiečiams 8:14***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Romiečiams 8:12-17***

Pagrindinėje eilutėje apaštalas Paulius pirmą kartą savo raštuose vartoja išraišką „Dievo sūnūs“. Jis prie jos prideda giluminį reikalavimą: norėdami būti laikomi Dievo sūnumis, turime būti „Dievo Dvasios vedami“.

Ką reiškia būti vedamiems Dievo Dvasios? Ar tai yra mūsų asmeninis ar emocinis jausmas? Mūsų kintantys jausmai nėra patikimas Dievo Šventosios Dvasios buvimo rodiklis. Be to, jie nėra patikimi, kad mus vestų, nes jausmai daugiausia yra mūsų natūralių polinkių rezultatas ir gali lengvai keistis priklausomai nuo išorinių sąlygų.

Jausmų niekada neturėtume painioti su tikėjimu. Tačiau tarp tikėjimo ir švento jausmo yra ryšys, panašus į ryšį tarp augalo šaknies ir jo žiedo. Tikėjimas yra nuolatinis, kaip ir augalo šaknis, kuri

nuolat yra žemėje. Jausmai turi, taip sakant, „sezoną“, kaip ir augalo žiedai. Kaip augalo šaknis ne visais sezonais duoda žiedus, taip ir tikėjimas ne visada duoda laimingų jausmų ekstazę.

Mūsų jausmai ir emocijos gali susilpnėti, kai patiriame fizinį skausmą, sunkumus dėl skurdo ar artimo žmogaus mirtį. Tačiau mūsų tikėjimas Dievu ir jo pažadais gali išlikti tvirtas. Todėl neturėtume vertinti Dievo meilės ir galios mums vien pagal savo jausmus. Jei mūsų tikėjimas grindžiamas Šventojo Rašto pažadu, kad Dievas yra nekintamas, tada mūsų krikščioniškas gyvenimas ir meilė tekės tolygiai kaip gili upė. (Malachijo 3:6; Jokūbo 1:17). Ji nebus lengvai paveikta šalto vėjo gūsio ar sustabdyta nusiminimo.

Mozė, stovėdamas prie Raudonosios jūros kranto, nesivadovavo savo jausmais ar emocijomis. Taip pat ir Abraomas, aukodamas Izaoką, ir izraelitų kariuomenė, septynias dienas apsupusi Jerichą. Apaštalas Paulius nesivadovavo savo jausmais ir nesileido įtikinamas brolių iš Cezarėjos, kai nusprendė, kad Viešpaties valia yra jam vykti į Jeruzalę, kur jį tikrai laukė kalėjimas. Apaštalų darbai 21:8-14

Dievas mūsų neveda, garsiai mums kalbėdamas. Tačiau Jis mus veda ir moko per savo užrašytą Žodį (), savo „šviesą“ ir „tiesą“. (Psalmės 25:4,5; 43:3;

119:105). Apaštalas Paulius apibūdina kai kuriuos požymius, kad mus veda Dievo Dvasia. Ar mes kasdien stengiamės „gyventi [graikų kalba: gyventi, elgtis] ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“? (Romiečiams 8:4). Ar mūsų protas nuolat domisi „Dvasios dalykais“? (5 eilutė). Ar mes, padedami Dievo Šventosios Dvasios, dedame visas pastangas, kad „nugalėtume savo kūno darbus“, įskaitant visas mūsų nuodėmingas polinkius? (13 eilutė; Kolosiečiams 3:8,9). Jei taip, tai yra požymiai, kad mus veda Dievo Dvasia.

Kitur apaštalas nurodo papildomus įrodymus, kad mus veda Dievo Dvasia. Jei mūsų tikslas yra ugdyti daugiau Dvasios vaisių, „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą“, tuomet mus veda Dievo Dvasia (Galatams 5:22, 23). Jei esame pasiryžę bet kokia kaina ar kančia sekti savo Mokytojo pėdomis, tai yra dar vienas ženklas, kad mus veda mūsų viską mylinčio Kūrėjo Dvasia. Romiečiams 8:17,18